

Infonexa@

» Entrevista a l'Alba Nadal

L'Alba Nadal té 34 anys, i tot i que va néixer a Saragossa, va créixer a Sant Fruitós de Bages. És ballarina clàssica professional i fa catorze temporades que balla a la Royal Danish Ballet. Paral·lelament també estudia Psicologia a la UOC. Els seus inicis en el món de la dansa varen ser a l'escola de l'Olga Roig a Manresa on va començar amb quatre anys, seguits de tres anys més a l'Institut del Teatre de Barcelona. Amb dotze anys va decidir marxar a Madrid per continuar la seva formació a l'Escola de Victor Ullate, i a partir d'aquí les ofertes van anar arribant, fins que Copenhagen es convertí en la seva segona casa.

-Com van ser els teus primers passos en el món del ball?

Els meus primers passos en el món del ball van ser a casa meua. Jo no vinc d'una família de músics o ballarins però a casa s'escoltava molta música, i jo, d'ençà que tinc memòria, recordo que improvisava al menjador de casa o a la meua habitació, amb Frank Sinatra, Elvis Presley, Juan Manel Serrat, Rocío Jurado o bandes sonores de Walt Disney. Simplement ballava fos quina fos la música i em deixava anar com si ningú m'estigués mirant. Al veure aquesta passió innata vers el ball i connexió amb la música, els meus pares van decidir "apuntar-me" com a activitat extraescolar a ballet, juntament amb les de Judo, Natació i Anglès.

-Què va suposar marxar a Madrid per ballar? Amb tan sols 12 anys, imagino que vas anar-hi amb la família i tot el que suposa això?

Després de cursar el quart curs a l'Institut del Teatre vaig fer un curs d'estiu a l'Escola del Víctor Ullate. Allà, el Víctor em va dir que li agradaria treballar amb mi i que anés a la seva escola per acabar de formar-me. Va ser un moment vital per mi, i també va ser un pas molt dur emocionalment. L'únic lloc on m'acceptaven era a una residència universitària de monges on al principi van dubtar, però la meua mare va moure muntanyes per convèncer-les de la meua maduresa i capacitat per integrar-me. A més, en aquell temps no hi havia mòbils i la comunicació era limitada i quan estava sola plorava molt i resava i resava per sentir la companyia espiritual d'algú o sentir-me escoltada, que no estava sola. Llavors el mètode que vàrem trobar amb la mare va ser la correspondència, i ara tinc caixes plenes de cartes que són un tresor. Això sí però, les estones on no sentia enyorança era quan estava a l'estudi ballant i intentava que les hores duressin com més millor.

-Més tard ets becada per anar a la Royal ballet School de Londres, com s'assoleix una beca tan important i com vas rebre l'oferta?

El meu somni sempre va ser el Royal Ballet de Londres. De petita havia fet un parell de cursos d'estiu al White Lodge del Royal Ballet School. El curs a Londres, començava a principis de setembre però aquell estiu els meus pares van decidir separar-se amb tot el procés que comporta i evidentment, en aquelles circumstàncies, era impensable econòmicament d'anar-me'n.

Vaig agafar el telèfon, els hi vaig explicar la situació i els hi vaig haver de dir que si realment em volien hauria de rebre la beca completa. Van acceptar, i a través de "mecenes" van aconseguir els diners per un curs d'acomodació, l'educació, la formació, el menjar i uns mínims extres per sobreviure en una de les ciutats més cares d'Europa. La meua gratitud vers la institució i el que van fer per mi no té límits. L'experiència va ser intensa però immensament gratificant i vaig acabar graduant-me en el Royal Ballet School el juny del 2004.

-Un pas important també va ser marxar a Copenhagen, i formar part de la companyia Royal Danish Ballet. Com has viscut aquests canvis?

Sincerament, porto tants anys a Copenhagen que per mi és la meua segona casa. Tinc la gran fortuna de no tenir conflictes amb els canvis ja que m'adapto de pressa a les noves circumstàncies. He de dir que malgrat el clima i a les poques hores de sol que tenim durant els mesos d'hivern, Copenhagen és una ciutat idíl·lica per viure: el ritme de la ciutat, la mentalitat de la bicicleta, el respecte a les lleis i al mateix respecte que hi ha entre els mateixos danesos, el fort sistema del benestar social que regeix el país, la gran predisposició i mentalitat vers el medi ambient i l'activitat constant vers l'art i la cultura, entre molts altres aspectes, fan que sigui fàcil viure-hi.

-L'any passat vas ser la primera catalana i espanyola nominada a millor ballarina de l'any com vas viure aquesta nominació?

Va ser una sorpresa de cap a peus. No m'ho esperava en absolut i vaig sentir un profund agraïment vers el públic danès i les institucions culturals daneses per fer aquest seguiment artístic de la meua carrera. Va ser tot molt especial i ho recordaré tota la vida.

-Com veus l'estat actual de la dansa al nostre país?

Les coses, culturalment parlant, costen molt. No veuen la dansa, la cultura i l'art de la mateixa manera com ho fan i ho viuen ciutats com Copenhagen, Londres o París. A Dinamarca, tenir accés a la cultura és un dret de tot ciutadà i no es veu minvat ni compromès per les institucions.

El talent que hi ha al nostre país és excepcional i no pot ser que haguem de marxar a fora si realment volem realitzar una carrera artística professional amb tots els drets laborals garantits com a qualsevol altre feina.

-Quins objectius et marques de cara el futur?

Ara estic en un moment en que miro el futur amb optimisme. Em sento receptiva i motivada, treballant més que mai i amb ganes de veure que em porta el camí. El meu objectiu principal és arribar a ser la millor ballarina que puc arribar a ser, i escoltar el què el meu cor i la meua ànima em diuen. Tinc projectes i somnis encara per complir però suposo que tot arribarà quan toqui. De moment, seguir treballant, gaudint i aprenent.

Laia Candàliga